

หวงรัก

บทที่ 43

“คุณคณิตไปต่างจังหวัด อีกหลายวันกว่าจะกลับค่ะ”

เป็นคำบอกเล่าของแม่สาวเลขานุการคนที่เคยคุยกับฟ้ารุ่ง

“ดิฉันเรียนคณิตเรื่องที่ดินแล้ว ไม่เห็นเธอพูดว่าอะไร ถ้ามีอะไร เธออาจจะติดต่อกับคุณฟ้ารุ่งเอง เพราะว่าได้ขอเบอร์โทรศัพท์ที่บ้านคุณฟ้ารุ่งไปด้วย”

“ขอบคุณค่ะ ดิฉันจะรอให้คุณคณิตติดต่อกับมา”

กณาท พังอยู่เจี๊ยบๆ พอหญิงสาววางโทรศัพท์เขาก็ถามขริมๆ
“ฟ้าจะกลับไปทำงานอีกหรือ”

“ค่ะ”

ชายหนุ่มนิ่งเจี๊ยบ

ด้วยสีหน้าที่เคร่งขรึมเขาทำเหมือนไม่มีใครอื่นนอกจากเขาและถ้วยกาแฟที่ไร้รสชาติ

“บริษัทระการ คือนาคของฟ้าและลูกนะค่ะ” หญิงสาวพูดอย่างน้อยใจ “ตอนนี้ไม่มีใครดูแล ฟ้าจะทิ้งได้อย่างไร”

“จั้นหรือ..?”

“พี่ณาทจะให้ฟ้าทำยังไงล่ะคะ นิ่งๆ นอนๆ อยู่เฉยๆ หรือ”

“ฟ้าคิดว่าพี่ไม่มีปัญญาเลี้ยงฟ้ากับลูกใช่ไหม”

ฟ้ารุ่งรู้สึกเจ็บปวดกับคำถามที่เย็นชานั้น เธออดพาลไม่ได้

“ก็พี่ณาทจะเลี้ยงหรือเปล่านั้นคะ... เมียคนอื่น ลูกคนอื่น...”

พี่ณาทจะทนได้อีกนานเท่าไร”

คำพูดนั้นเหมือนตอกย้ำทำร้ายเขาเช่นกัน ชายหนุ่มถามขริมๆ
“ฟ้าคิดอย่างนั้นอยู่ตลอดเวลาหรือ.? คิดว่าฟ้ากับลูกเป็นคนอื่น”

ฟ้ารุ่งน้ำตาคลอ ท่าที่เย็นชาของเขาทำให้เธอเจ็บปวด อยากจะบอกว่าเธอคิดตั้งแต่มณทิรา กลับมา และกณาท ก็ไม่ใช่พี่ณาท คนเดิมอีกต่อไป แต่ก็ทูลิจจนพูดออกมาไม่ได้ มณทิรา เป็นเสมือนหนามในอกเธอมาแต่ไหนแต่ไร ฟ้ารุ่งไม่อยากจะคิดว่าประวัติศาสตร์จะซ้ำรอยเดิม

ใบหน้าสีเข้มเคร่งขรึม ไม่ยิ้มกับเธอมาหลายวันแล้ว

“พี่อยากจะรู้เหลือเกิน ว่าฟ้าย้ายออกมาจากบ้านใหญ่ทำไม”

เขาถามอย่างขมขื่น

ฟ้ารุ่งรู้สึกเจ็บปวดเหลือเกินกับคำถามนั้น เธอย้ายออกมาส่วนหนึ่งก็เพื่อเขามีใช้หรือ ในช่วงหนึ่งที่อยู่ด้วยกัน ฟ้ารุ่งเคยรู้สึกว่าตนมีหมดทุกอย่างทุกอย่างเท่าที่ชีวิตหนึ่งจะต้องการ บ้าน ลูก และคนที่เธอรัก แม้ภริจะม่าวอแวบ้างก็ไม่ใช่ปัญหา

ปัญหาของเธอคือมณทิราต่างหาก

ยิ่งเจ็บเธอก็ยิ่งพาล

“นั่นซิคะ ฟ้าก็ไม่รู้เหมือนกัน..!”

สีหน้าของกณาทยิ่งเคร่งขรึมหม่นหมองกว่าเดิม เสียงเรียกของโทรศัพท์มือถือทำให้เขาต้องหยิบมากดปุ่มรับฟัง เขาสรรหาสิ่งต่างๆ มาเพิ่มให้ชีวิตทั้งที่ไม่เคยสนใจจะมีมาก่อน รถคันใหม่ติดเครื่องเสียงมีระดับ โทรศัพท์มือถือรุ่นล่าสุดราคาแพง ฟ้ารุ่งสงสัยว่าเขาสรรหามาใช้เพื่อเธอหรือว่าเพื่อมณทิราแน่

“ฮัลโหล... ครับ... ใช่..... ได้.....ตกลง... แล้วพบกัน.....”

เสียงพูดอ่อนเบาขาดเป็นช่วงๆ จับไม่ได้ว่ากำลังพูดอยู่กับใครในที่สุด เขาก็ลุกขึ้น

“พี่จะไปทำงานละ”

ร่างสูงใหญ่ในเครื่องแบบนายทหารเดินตัวตรงออกไปจากห้อง อีกครู่หนึ่งฟ้ารุ่งก็ได้ยินเสียงเปิดประตูรั้วบ้าน เธอเดินตาซำตามดูเห็นร่างสูงใหญ่พารถแล่นออกไปจอด... ยังหยุดลงมาจับประตูปิดก่อนจะกลับไปขึ้นรถแล้วหายออกไปจากสายตา

มณทิรา... ต้องเป็นมณทิราแน่ๆ...

เวลาผู้หญิงหึงหวง ทุกคนหวาดระแวงไม่มีเหตุผลเหมือนกันหมด ฟ้ารุ่งเองก็ไม่แตกต่าง ทิจูทำให้ไม่ยอมถาม ได้แต่นั่งน้ำตาไหลอยู่เจี๊ยบๆ

เธอพาลูกไปฝากเลี้ยง แล้วก็กลับไปทำงาน

“นึกว่าพี่ฟ้าจะไม่มาเสียอีก” อรละอพูดเหงาๆ “เมื่อวานก็หายเจี๊ยบไป อรโทรไปหาที่บ้านก็ไม่เจอ”

“พี่ไปธุระ” ฟ้ารุ่งไม่ยอมบอกว่าจะพบกับแสงดาวที่บ้าน และแสงดาวพูดว่ากำลังจะย้ายกลับมา ได้แต่มองอรละอออย่างกังวล

“คุณอรกับคุณภริเป็นยังไงกันบ้าง เข้าใจกันหรือยังคะ”

“ออร์กี้ไม่รู้เหมือนกัน” หญิงสาวตอบอย่างหม่นหมอง

“คุณภริยาพูดดีกับบอร์ แต่... ดูเขาไม่มีความสุขเลย เขามีโลกของเขา เวลาอยู่ด้วยกันออร์กี้ก็เหมือนเป็นผองรุสที่ไร้ค่า....”

เธอน้ำตาคลอตา เสียงพูดขาดหายไปเฉยๆ

“คุณอร อย่าคิดมากเลยล่ะ อีกหน่อยทุกอย่างก็จะดีเอง”

“ออร์กี้ไม่รู้จะทำอย่างไรนอกจากหวังอย่างนั้น”

ฟ้ารุ่งพาตัวเองมาเคาะประตูห้องชายหนุ่ม

“กำลังยุ่งอยู่หรือเปล่าคะ”

เขาหันมาจากแฟ้มเอกสาร “ไม่ยุ่งหรอก เข้ามาเถอะ”

เธอเดินมานั่ง “เมื่อวานนี้ฉันไปที่บ้านคะ”

“ผมรู้แล้ว”

“รู้จากเด็ก หรือว่ารู้จากแสงดาวคะ”

อีกฝ่ายมีสีหน้ายอมจำนน “จากทั้งสองคน”

“คุณจะให้แสงดาวกลับมาอยู่ที่บ้านหรือ”

“เปล่า...” เสียงตอบอ่อน สีหน้าขีมิหม่นหมอง

ฟ้ารุ่งมองอย่างกลัดกลุ้ม

“คุณภริยา เรื่องของคุณ ฉันจะไม่เกี่ยวข้องกับตัวอีกแล้วนะคะ... ฉันรับไม่ไหว ในเมื่อฉันเองก็กำลังมีปัญหาเหมือนกัน”

“มณฑิราใช่ไหม”

หญิงสาวถอนใจ “ฉันไม่รู้หรอกคะ บางทีอาจจะไม่มีอะไรก็ได้”

“คุณพูดจริงหรือเปล่า...” เสียงถามขีมิ ปรากฏตาเหมือนมีสิ่งคับข้องใจ ฟ้ารุ่งถามว่า

“เรื่องอะไรคะ”

“ที่ว่าคุณไม่มีวันจะรักผม... เพราะว่าผมเป็นต้นเหตุให้พี่ใหญ่ตาย...”

เธอพูดอย่างเสียใจ “คุณภริยาคะ ฉันขอโทษที่พูดอย่างนั้น.... ฉันกำลังสับสน เพราะว่าคุณ....” .เพราะว่าเขาจูบเธอ คร่ำครวญถึงความรักความทรนใจและฟ้ารุ่งไม่อาจจะยอมรับได้

“คุณคิดว่าผมเป็นคนฆ่าเขาจริงๆหรือเปล่า” เสียงถามขีมิ ปรากฏตาร้าวราน

เธอร้อนรนตอบว่า “ไม่ค่ะ ไม่ใช่อย่างนั้น....”

“คุณคิดจริงๆ....”

ในส่วหนึ่งของความรู้สึก เธอโทษทั้งชายหนุ่มและโทษตนเอง ความเจ็บปวดของสามีกลับมาหลอกหลอน จนหาความสงบสุขไม่ได้

พออัปจนถ้อยคำเธอก็เปลี่ยนเรื่องพูด

“คุณภริยาคะ เมื่อวานนี้ฉันไปที่บ้านเพื่อที่จะหาเอกสารฉบับหนึ่ง มันเป็นสัญญาซื้อขายที่ดินที่คุณพิจารณาให้ฉันเซ็นชื่อกับคุณคณิต”

ชายหนุ่มงุนงง “สัญญาอะไร ทำไมผมไม่รู้เรื่องเลย”

“ฉันลืมเรื่องนี้ไปสนิทเลยคะ ตอนนั้นฉันแค่เซ็นชื่อเท่านั้น ไม่รู้รายละเอียดอะไร แล้วก็ไม่ได้เห็นสัญญาอีกเลย มาตอนที่คุณพี่ขอแยกทาง เธอบอกยกที่ดินนี้ให้ ฉันเพิ่งจะมานึกได้... ฉันไม่ได้หวังอะไรมากหรอกคะ แค่อยากจะคุยกับคุณคณิตให้รู้เรื่องเท่านั้น”

ชายหนุ่มส่งกุญแจตู้เซฟใหญ่ซึ่งเป็นที่รวมเอกสารสำคัญให้

“คุณลองหาดูเอาเอง”

ฟ้ารุ่งรับกุญแจมา “ขอบคุณคะ”

เธอร่วนอยู่กับการค้นหา ชายหนุ่มทำงานของเขา อีกครู่หนึ่งก็เดินมาสวมทับด้วย

“พบอะไรไหม”

ฟ้ารุ่งหยิบจดหมายซึ่งถูกมัดรวมกันไว้ออกมา จดหมายจากต่างประเทศจากเขาวนถึงเธอ

“พบแต่เนี่ยคะ”

ชายหนุ่มผงกศีรษะอย่างยอมจำนน พูดขีมิๆ

“ของคุณ”

“ฉันเอาไปได้หรือเปล่าคะ”

“มันเป็นของคุณนี่”

“ขอบคุณคะ”

ชายหนุ่มพูดว่า “เรื่องที่ดิน ผมจะถามคุณคณิตให้”

หญิงสาวถอยห่างออกมา ไม่อยากจะยอมรับว่าเธอหวังไหวเมื่ออยู่ใกล้เขา ได้สบตา ได้กลิ่นหอมอ่อนๆ จากร่างที่อบอุ่น เธออดนึกถึงสัมผัสและจุมพิตของเขาไม่ได้

อีกฝ่ายหนึ่งได้แต่มองตาม สีหน้าหม่นหมองไม่แพ้กัน

สายัณห์ ต้องแปลกใจกับแขกที่มาเยือนถึงบ้านในเวลาค่ำ

เขากับเนตรนางเคยสนิทสนมกัน แต่นานมาแล้วที่แทบไม่มีการติดต่อ เพราะการที่เป็นพระเอกที่ยืนยงอยู่ในวงการนานกว่าใคร

ทำให้เวลาของเขาหมดไปกับงานและบุคคลที่เกี่ยวข้อง เนตรนาง ห่างหายไปจากจอภาพยนตร์และจอแก้วบ้าง บางครั้งเธอไปอยู่ที่ต่างจังหวัดนานๆ และเขาก็ไม่เคยถามว่าเธอหายไปไหน

“ทำไมวันนี้มาถึงนี่” ชายหนุ่มถามด้วยประกายตาแพรวพราว
“รังเกียจหรือเปล่าล่ะจ๊ะ” หญิงสาวทำท่าที่แพรวพราวตอบโต้
“หรือว่านัดสาวที่ไหนไว้ ฉันจะมารับกลับ”

“อ้อ ลองคุณเนตรนางมาถึงที่นี่ ต่อให้สายัณห์นัดสาวไหนไว้ ก็บอกเลิกนัดได้ทั้งหมด” ชายหนุ่มว่า ดิ่งเธอเข้าไปในห้องนั่งเล่น
“มาสิ มานั่งสบายๆ ตรงนี้ ประเดี๋ยวสายัณห์จะปรนเปรอให้ตายใจ แล้วจะได้เลิกเล่นตัวสักที”

“ฉันต้องเล่นตัวสิ ก็รู้ว่าจะไม่มีการจับพระเอกอยู่หรอก”
หญิงสาวเดินตามมานั่งโดยดี แก้อঁวมตัวใหญ่สีอ่อนตั้งอยู่ในกลุ่มเก้าอี้ในห้องสบายที่เพียบพร้อมด้วยเครื่องให้ความบันเทิง
ชายหนุ่มเปิดโทรทัศน์เครื่องใหญ่ค้างอยู่ กำลังดูรายการเพลงจากเครื่องเล่นภาพและเสียงคุณภาพสูง

“มีความสุขจริงนะ แฟนกินยาจะฆ่าตัวตาย ไม่กระทบกระเทือนบ้างเลยเชียวรี”

“เขาอยากตายจริงๆ เสียที่ไหน” ชายหนุ่มพูดด้วยสีหน้าหม่นหมอง เดินเลี้ยวไปที่ตู้เครื่องตี๋มตรงมุมหนึ่งของห้อง จัดแจงผสมเครื่องตี๋มให้
“เขาตั้งใจอยู่นานแล้วที่จะกลับไปหาแฟนเก่า มันก็น่าอยู่หรอก จริงไหม ในเมื่อนายคนนั้นกลายเป็นมหาเศรษฐีขึ้นมาแล้ว”

“แล้วก็รูปหล่อไม่เบาเสียด้วย ที่สำคัญ เขาผูกพันกันมาก่อน”
เนตรนางพูดต่อ “เขาเคยอยู่ด้วยกันเป็นปีๆ นานกว่าอยู่กับคุณตั้งเยอะ”

“ผมรู้” เขาถือแก้วเครื่องตี๋มเดินมาส่งให้

“แล้วจะปล่อยไปง่ายๆ หรือ พระเอกจะยอมแพ้หรือยังงัย”

ชายหนุ่มยกไหล่ “ผมจะทำยังไงได้ แสงดาวโกรธผมหลายเรื่อง เรื่องพี่ทง แล้วก็เรื่องอื่นๆ อีก”

“เรื่องผู้หญิงด้วยละซี”

“เขาซีหึงเกินไป ไม่มีเหตุผลเอาเลย ผมคบใครไม่ได้เลย ถ่ายหนังก็ไม่ได้ เชื้อใหม่ ระยะเวลาๆ เขาหลงไม้ลงมือ ผมก็เลยปล่อยตอบโต้ออกไปบ้าง... นั่นแหละ เขาถึงได้ตัดสินใจที่จะเลิกกับผม”

“คุณก็ยอมแพ้ง่ายๆ เสียด้วยซี”

ชายหนุ่มนั่งลงตรงหน้าเธอ “ก็จะให้ผมทำยังไง”

“เพราะเขาไม่ดั่งแล้วไซ้ใหม่ล่ะ ถึงจะทึงกันง่ายๆ แบบนี้ หรือว่ากลัวพี่ทง” เนตรนางแก้งถาม

“ไม่ใช่หรอกฮะ แต่ว่าผมไม่มีเวลาจะไปยื้อยุดจุดเขากลับมาต่างหาก ผมต้องทำงาน แสงดาวไม่ยอมเข้าใจอะไร เอาแต่ใจตัวเอง ไม่เคยฟังเหตุผล ชีวิตอย่างผมอยู่กับคนไม่ฟังไม่ได้ ผมต้องสู้กับงาน ต้องรักษาความนิยมของคนดู วันๆ หนึ่งผมเหนื่อยมากพออยู่แล้ว”

เนตรนางตี๋มเครื่องตี๋ม สีหน้าเจือยิ้มราวเปลิดเปลินใจ แต่ในใจว่ารุ่นครุ่นคิด เธอมีความหวังน้อยมากที่จะให้คนทั้งสองกลับมาคืนดีกัน แต่ว่าเนตรนางจะปล่อยให้แสงดาวกลับไปอยู่กับภุริอีกไม่ได้

เนตรนางไม่มีอะไรจะทำดีไปกว่าคล้อยตามสายัณห์ ตามเขาไปทานข้าวนอกบ้าน ตี๋มเหล้า ฟังเพลงและเต้นรำ เมื่อต่างก็ไม่มีคนรักเป็นตัวเป็นตน ชายหนุ่มจึงทำราวกับเป็นคนรักของเธอ

เขานั่งประชิดติดตัว มือสะอ้านได้รูปพัวพันอยู่กับเนื้อตัวเธอ เนตรนางไม่ได้รังเกียจ แต่จะมีจิตพิศวาสักหาไม่ เธอจำเป็นต้องใกล้ชิดเขา เพื่อที่จะค้นหาจุดอ่อนของแสงดาวออกมาให้ได้

“แสงดาวชอบนักดนตรีที่นี่” ชายหนุ่มบอกเธอ นักดนตรีสี่คนกำลังบรรเลงเพลงอยู่บนเวทีอย่างไ้ด้อารมณ์ เนตรนางมองแต่ละคนอย่างพินิจ บางคนอ้วนเตี้ย บางคนผอมสูง ผมหยิกยาวถูกรวบไว้

“ชอบแบบไหน” เธอแก้งถาม

“ชอบฝีมือกระมัง พวกเขาคุยกันเสมอเวลาพัก”

“แล้วมีการนัดพบกันข้างนอกร้างหรือเปล่า”

“ไม่รู้ซี คงไม่กระมัง”

“รู้ได้ยังไง เคยถามหรือ”

“ไม่เคย”

“ฉันถามให้เอาใหม่”

ชายหนุ่มยกไหล่ “เพื่ออะไรล่ะ ยังไงๆ เขาก็ไปจากผมแล้ว”

“คุณไม่พยายามดึงเขากลับมาเองต่างหาก”

“ผมเป็นอิสระแล้ว ถึงจะชอบเขามาก แต่ผมก็พอใจที่จะมีอิสระมากกว่า”

ชายหนุ่มอีกคนที่เนตรนางพบในเวลาต่อมาทำให้เธอแปลกใจ ร่างสูง หนาแน่น แข็งแรงแบบผู้ชายที่มีสุขภาพดี หน้าตาทำทางดี ไม่น้อย ที่สำคัญคือเขาสนิทสนมรักใคร่กับสายัณห์มาก

“นี่คือธนา” สายัณห์แนะนำ

ชายหนุ่มผู้นั้นมองเนตรนางด้วยสายตาประหลาด รอยยิ้มคล้าย ตื่นเต้นลึกลง แต่ก็ไม่ละทิ้งความสุภาพ... เนตรนางรู้สึกหงุดหงิดอย่างไร ไม่มีเหตุผลต่อสายตาและท่าทางที่ชายหนุ่มผู้นี้แสดงออกมา

“ฉันชื่อ เนตรนาง”

“ผมรู้จักคุณ...!”

“รู้จักได้ยังไง... คุณเป็นดารารหรือเปล่า”

สีหน้าและสายตาแปลกๆ ของชายหนุ่มรบกวนจิตใจหญิงสาวอยู่ ไม่วาย เหมือนชายหนุ่มจะรู้สึกตัว กิริยาอาการจึงค่อยสงบระงับลง

“ผมไม่ใช่ดารารหรอกครับ... ผมเป็นแค่ตัวประกอบเล็กๆ ใน ภาพยนตร์กับหนังโฆษณาที่ไม่เด่นดัง ผมคงเอาดีด้านนี้ไม่ได้ มันไม่เหมาะกับตัวผม”

“แล้วอะไรเหมาะกับคุณล่ะจ๊ะ” เธอสร้างความเป็นกันเองขึ้นมา กลบเกลื่อน

ชายหนุ่มไม่ตอบ ลึกลงไปในรอยยิ้มของเขา คือความรู้สึก อับอายและขมขื่นในอาชีพที่ทำอยู่

สายัณห์พูดว่า “ธนาโตขึ้นมากับผมในบ้านเลี้ยงเด็กกำพร้า... เรามีแม่คนเดียวกัน... ผมหมายถึงแม่ที่ดูแลพวกเรา... มีพี่น้องร่วม ยี่สิบคน แต่ผมรักเขาและเขาก็รักผมเหมือนกับพี่น้องกันจริงๆ”

“ที่นั่นมีแต่หนุ่มๆ หล่อๆ หรือยังจ๊ะ” เธอพบสองคนแล้ว รูปหล่อ ด้วยกันทั้งคู่” เธอเย้า

“คุณเนตรนางล่ะครับ มีพี่น้องกี่คน”

ธนาถามอย่างกระหายใคร่รู้ อยากได้ยินเธอพูดถึงสาวใหญ่ที่ เขาเห็นนั่งรถคู่กับเธอที่โรงพยาบาลซึ่งเขาจำได้ไม่มีวันลืม

เนตรนางยกไหล่ “ฉันมีพี่สาว แต่อย่าสนใจเลย”

“คุณนางเขาไม่ชอบพูดเรื่องในครอบครัว” สายัณห์อธิบาย

“เพราะว่ามันไม่มีอะไรน่าสนใจนะซี พี่สาว...ใครๆ ก็มีได้ ต่างคนต่างอยู่ ก็เท่านั้นเอง”

คำตอบทำให้ ธนา ผิดหวัง แต่จะซักถามต่อก็ไม่กล้า

เขาอยากจะรู้ว่าคุณนางนุชของเขาเป็นอย่างไรบ้าง เธอผู้นั้น สมปรารถนาที่จะมีลูกแล้วหรือยัง เด็กอาจเป็นลูกของเขาก็ได้.....

เด็ก ๆ ทั้งสามคนเคยและเข้ากันได้เป็นอย่างดี ลูกฉายนั่งอยู่ในเก้าอี้มีล้อสำหรับหัดเดินที่หนูเอมเคยใช้... พี่สาวตัวน้อยลากๆ เข็นๆ ร่างอ้วนกลมของน้องชายไปทั่วห้อง ส่วนนายเอกก็ลงกลานหลอกล่อต่าง ๆ นานา เสียงกรี๊ดของเด็ก ๆ เป็นภาษาบ้างไม่เป็นบ้าง ประสานกับเสียงของเล่นดังลั่นไปทั่วห้อง

ฟ้ารุ่งหัวเราะกับราตรี

“ดู ลูกฉายแข็งแรงจริง พี่เอมเอาไม่อยู่แล้ว” ราตรีหัวเราะ เมื่อหลานชายตัวน้อยออกแรงถีบเก้าอี้ล้อ ไปในทิศทางตรงข้ามกับที่ พี่สาววัยสี่ขวบต้องการและหนูเอมไม่อาจจะดึงไว้ได้

“เพิ่งจะห้าเดือนเท่านั้นเอง ตัวโตแข็งแรงอะไรอย่างนี้”

“หมอบอกว่าลูกฉายอยู่เหนือเกณฑ์เฉลี่ยนิดหน่อยคะ” ฟ้ารุ่ง พูดอย่างภาคภูมิใจ “น้ำหนัก ส่วนสูง รวมทั้งสติปัญญาและปฏิบัตินิสัย การตอบโต้ด้วย”

“พ่อแม่ดีลูกก็ดี เป็นผลจากพันธุกรรมและการเลี้ยงดูด้วย ณาตตัวโตนี่ จับลูกเหวี่ยงไปเหวี่ยงมา ลูกฉายก็เลยโตเร็ว”

ฟ้ารุ่ง กลับมีสีหน้าหม่นหมอง “หลังๆ นี่พี่ณาตมีงานมาก ไม่ค่อยได้เล่นกับลูกหรอกคะ” เธอระบายความกลัดกลุ้มออกมา “กว่าจะกลับก็ตึกตื่น เข้าก็รีบออกจากบ้านไปตั้งแต่ลูกยังไม่ตื่น”

สีหน้าของเธอทำให้ราตรีต้องรีบปลอบ

“ณาตเพิ่งจะรับตำแหน่งใหม่ไม่นาน ต้องตามท่านผู้ใหญ่ไปที่ต่าง ๆ ท่านแม่ทัพกำลังมีอำนาจกำลังเด่นดัง อีกหน่อยพองานเข้าที่ ก็คงจะมีเวลาให้ครอบครัวมากขึ้น”

ฟ้ารุ่งไม่อยากจะพูดว่าเธอระแวงว่าณาตจะเอาเวลาที่ควรให้แก่ ครอบครัวไปอยู่กับ มณฑิรา ราตรีไม่รู้เรื่องความบาดหมางที่เกิดขึ้น โดยมีภริยาเป็นต้นเหตุ และฟ้ารุ่งก็ไม่คิดจะเล่าให้พี่สาวรับรู้และพลอย กลัดกลุ้มไปด้วย

ราตรีอดคาดเดาไม่ได้ “มณยังมาหาอยู่หรือเปล่า”

“เดี๋ยวนี้เงียบหายไปคะ แม้แต่จะโทรศัพท์มาก็ไม่มี”

“ฟ้าระแวงมณละซี”

หญิงสาวถอนใจ “เขาเคยรักกันมากนี่คะ”

“แต่ผมเป็นฝ่ายทิ้งฉันทนะ ขนาดพาแฟนมาเหยยถึงที่นี่ ฉันทจะลืมได้ก็ให้รู้ไป เวลาเขาเจ็บ มีแต่ฟ้าเท่านั้นที่อยู่เคียงข้าง”

“ไม่ใช่หรอกคะ... พี่ฉันทต่างหากที่เป็นฝ่ายอยู่เคียงข้างฟ้า... ฟ้าฟังเขา ไม่ใช่เขาฟังเรา... ทุกวันนี้ ค่าใช้จ่ายในบ้านก็ของเขาทั้งนั้น ฟ้ามีรายไ้มากกว่า แต่ว่าพี่ฉันทแยงไปจัดการเองหมดทุกอย่าง”

“ฉันทเขาเป็นสุภาพบุรุษ มีความรับผิดชอบมาแต่ไหนแต่ไร แล้วเขาก็รักฟ้ามาก อย่างกังวลเลย ฉันทไม่ใช่คนโลเล แค่มฉันทรา กลับมา ฉันทจะเหลวไหลก็ให้มันรู้ไป”

ฟ้ารุ่งพยายามที่จะเชื่อตามคำพูดของพี่สาว หวังว่าเมฆหมอกที่ปกคลุมจะผ่านพ้นไปโดยเร็ว

ฟ้ารุ่งทานอาหารค่ำกับราตรีด้วยว่าฉันทไม่กลับมาทานอาหารที่บ้านหลายวันแล้ว เธอหวังว่าเมื่อกลับถึงบ้าน จะพบรถของฉันทจอดอยู่ แต่ว่าที่จอดรถกลับว่างเปล่า

หญิงสาวถอนใจอย่างเงิบเหงา ถามสาวใช้ว่า

“คุณผู้ชายโทรศัพท์มาหรือเปล่า”

“โทรมาคะ หนูเรียนท่านแล้วว่าคุณอยู่ที่บ้านคุณราตรี”

แต่เขาก็ไม่ได้โทรตามไป หญิงสาวอดน้อยใจไม่ได้

“สิ่งอะไรไว้หรือเปล่า”

“เปล่าคะ”

ฟ้ารุ่ง พาลูกชายเข้านอน เมื่อกลับออกมา สาวใช้ เข้ามาพูดด้วยท่าที่ล้งเลวว่า

“คุณผู้หญิงคะ วันนี้ทั้งวัน ใครก็ไม่รู้ขับรถมาจอดต่อมๆ มองๆ บ้านเรา”

ฟ้ารุ่งแปลกใจ “จริงหรือ”

“คะ หนูเห็นหลายที ตอนไปตลาด ตอนเอาขยะไปทิ้ง แล้วก็ตอนที่หนูออกไปซื้อกล้วยเดี่ยว” เด็กสาวพูด “เขาไม่ได้จอดรถที่หน้าบ้านหรอกคะ จอดไกลออกไปทางโน้น แต่เขาคอยจ้องมองบ้านเรา”

“ก็คน รูปร่างหน้าตาเป็นยังไงหรือ”

“ผู้ชายคนเดี่ยวคะ ตัวใหญ่ หัวหยิก หน้าขรุขระ ตัวดำเขียว หนูเห็นชัดตอนที่เดินผ่านกลับมาจากออกไปซื้อของ”

“ถ้าเขาคิดร้ายก็คงไม่ให้เราเห็นหน้าหรอกน่า”

“ตอนนั้นหนูเห็นเขาครั้งแรกคะ ยังไม่รู้ว่าเขามาจอดคอยมองบ้านเรา หนูเดินกลับจากซื้อของ ต่างคนต่างไม่ได้สนใจกัน เขาไม่รู้ตัวเพราะหนูเดินกลับมาจากปากซอย”

หญิงสาวต้องนั่งคิด อดกังวลไม่ได้

“ตอนหนูเอาขยะไปทิ้งก็เห็น ออกไปซื้อกล้วยเดี่ยวรถเข็นมาขาย ก็เห็น หนูเลยแอบมองจากข้างในบ้าน เห็นเขามองบ้านเราตลอดเวลาเลยคะ”

“เอาเถอะ ฉันจะบอกพี่ฉันท” ฟ้ารุ่งผินหัวเราะเมื่อพูดต่อ

“อย่ากลัวไปเลย เราอยู่บ้านคนสนิทท่านผู้ใหญ่ มีใครกล้ามาทำอะไรก็ให้มันรู้ไป”

พูดจบเธอก็ก้มลงเก็บเจ้าตุ๊กตาหุ่นยนต์ตัวน้อยที่เห็นนอนตะแคงอยู่บนพื้น วินาทีนั้นเอง หญิงสาวได้ยินเสียงดังปังสนั่นลั่นราวปะทัดขนาดใหญ่ระเบิด แล้วก็รู้สึกเหมือนอากาศร้อนๆ ได้พัดผ่านหลังไป..!

พร้อมๆ กับอาการสะดุ้ง เธอเห็นเด็กสาวรับใช้ ล้มลงตรงหน้า มีเลือดสดๆ สีแดงเข้มปรากฏขึ้นบนเสื้อเป็นดวงโต ส่งเสียงกรีดร้องด้วยความตระหนก ก่อนจะร้องไห้คร่ำครวญ

“โอย ช่วยด้วย ช่วยด้วย”

ฟ้ารุ่งปราดเข้าไปหา ตัวสั่นด้วยความตกใจ ทำอะไรไม่ถูก

“คุณผู้หญิงขา ช่วยหนูด้วย หนูเจ็บ...”

เด็กรับใช้ของเธอถูกยิง ฟ้ารุ่งมองเลือดที่ติดมือขึ้นมาอย่างตระหนก นึกแวบไปถึงคนที่ถูกบอกเล่าว่าคอยซุ่มดูอยู่ ถ้าเช่นนั้น นี่ต้องไม่ใช่ลูกปืนหลงจากที่อื่น มีคนเจาะจงจะยิงเธอ..!

หญิงสาวลนลานลุดถลาไปปิดไฟ ก่อนจะกระซอกตุ้เตี้ยออกมาจากริมผนังต้นมันเข้าไปค้ำประตูไว้ด้วยเรียวแรงที่เกิดขึ้นอย่างน่าพิศวง เธอได้ยินเสียงกระจกแตก แล้วร่างหนึ่งก็ผลุบๆ โผล่ๆ อยู่เบื้องหลัง ม่านมุ้งลวดและเหล็กดัด เธอหมอบลงหลังเก้าอี้ พอได้ยินเสียงประตูหน้าถูกกระแทกกระทั้น เธอก็ถลาไปทำแบบเดียวกันนั้นกับประตูหลังบ้าน ได้ยินเสียงร้องครวญครางเจ็บปวดของสาวใช้ แต่หญิงสาวไม่มีเวลาจะหยุดดูอีกแล้ว... ถลาเข้าไปในห้องนอน คว่าลูกใต้ก๊วลงที่พื้นก่อนจะผลึกเข้าไปใต้เตียง

อีกไม่กี่วินาทีต่อมา สัญญาณขอความช่วยเหลือที่กณาทติดตั้งไว้ก็ส่งเสียงหวีดดังโหยหวน.....